

Barbara Scholten

Tegenstanders
en
thuisfluiters

I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Koekoek

7

‘Jij doet net alsof het normaal is dat mijn ouders mijn leven verpesten met hun belachelijke verhuisplan.’ Ik probeerde het onkruid dat tussen de stoeptegels groeide er met mijn hockeystick tussenuit te porren.

‘Zo doe ik helemaal niet, Fal. Het is alleen zo dat...’ begon Jip.

‘Wat?’

‘Het heeft geen zin om boos op ze te blijven. Je kunt er toch niets meer aan veranderen. Toch?’ Mijn beste vriendin zat op haar fiets en leunde met haar rechterschouder tegen de brievenbus op de hoek van de straat waar we altijd op Bo en Lola wachtten.

Ik kuchte de prop weg die in mijn keel zat. In de verte hoorde ik iemand ‘Joehoe!’ roepen. Een knalgeel stipje werd steeds groter en het geroep harder. Lola was in aantocht. Ze fietste met hoge snelheid op ons af en kwam vlak voor het achterwiel van Jip slippend tot stilstand. ‘Hoe was het in Parijs, girlies? Vertel!’

‘Waar is Bo?’ vroeg ik.

‘Iets met school. Onbelangrijk,’ antwoordde Lola.

‘Komt ze trainen?’ wilde ik weten.

‘Misschien. Later.’ Lola vond Bo’s afwezigheid duidelijk niet zo interessant.

‘Parijs was superleuk,’ zei Jip. ‘We hadden alleen nergens bereik, dus daarom hebben we het hele team maar een kaartje gestuurd.’

‘Een ouderwetse Ansichtkaart, cool! Vanaf vandaag check ik elke dag de post,’ zei Lola enthousiast. ‘En jij, Fal, wat vond jij ervan?’

‘Als je net doet of je er niet gaat wonen, is het inderdaad een heel leuke stad,’ mompelde ik.

‘Ik vind het nog steeds belachelijk dat je ouders dat niet met je hebben overlegd,’ zei Lola, ‘maar verhuizen naar het buitenland lijkt me ook best spannend. Je begint gewoon een heel nieuw leven!’

‘Je bent net mijn moeder, Lo,’ zei ik. ‘Zij denkt dat als ik het maar van de positieve kant bekijk, ik het vanzelf leuk ga vinden. Maar dat is natuurlijk niet zo. Het blijft hun beslissing, en ik heb al een leuk leven.’ Ik dacht even na. ‘Ik vind eigenlijk dat ouders zich ook aan bepaalde regels zouden moeten houden. Het zou bijvoorbeeld verboden moeten worden om verhuisplannen te maken zonder toestemming van de kinderen.’

Jip zette zich met haar rechtervoet af van de stoeprand en begon te fietsen. Wij volgden.

‘Maar het weekend was wel leuk, Falderie! En jouw moeder was voor haar doen best goed te pruimen.’

‘Het was leuk omdat jij erbij was, Jip. Anders had ik het nooit volgehouden. Dan had ik na de eerste dag meteen weer de trein naar huis gepakt.’ Oké, ik overdreef misschien een beetje, maar mijn vriendinnen, en vooral Jip, waren op dit moment heel belangrijk voor mij. Ik zou niet weten wat ik zonder ze zou moeten. ‘En zeg nou zelf, mijn moeder gedroeg zich best raar tijdens het tripje.’ Ik keek Jip aan. ‘Dat vond jij toch ook?’

‘Je bedoelt dat ze net deed of ze een Française was?’ Op Jips gezicht verscheen haar typische scheve grijns.

Ik knikte. Mijn moeder had namelijk gedaan alsof ze al jaren in Parijs woonde. Ze had woorden als *bon*, *bien* en *voilà* gebruikt en mij verbeterd toen ik het woord *croissant* uitsprak. Terwijl dat allang een gewoon Nederlands woord is.

‘Jij zou je ook rot hebben geschaamd als het jouw moeder was.’

‘Ik mocht mee van jouw moeder, Fal. Vergeet dat niet.’ Jip trapte stug door. ‘Dat had ze niet hoeven doen. Maar ze deed het wel, en daarom vind ik dat ze zich best een beetje aan mocht stellen met dat Franse gekakel.’

Ik wist dat Jip gelijk had, maar toch. Dat hele verhuisplan was het idee van mijn moeder. Ik nam het haar het meest kwalijk. Zij had mijn vader aangemoedigd om die nieuwe baan te nemen. Als zij niets had gezegd, had hij hem nooit geaccepteerd en zou alles gewoon gebleven zijn zoals het was.

Jip zette haar fiets tegen het hek van het kunstgrasveld en keek om zich heen. ‘Waar is iedereen?’ 9

‘Te laat?’ opperde ik.

Lola hing haar stick in het hek achter de goal. ‘Misschien zijn wij gewoon te vroeg. Of is de trainingstijd gewijzigd.’

‘We trainen op dinsdag toch altijd op dit veld?’ vroeg ik.

‘Het wisselt zo vaak, ik weet het niet meer.’ Jip wees naar een teamgenoot die in de verte aan kwam fietsen. ‘Misschien weet Floor waar we trainen.’

‘Heb jij een bal bij je, Lo?’ vroeg ik.

Lola schudde haar hoofd. ‘Ik neem altijd alleen mijn stick en mijn beetje mee naar de training.’

‘Jij, Jip?’

Jip graaide in haar rugzak. ‘Wel een bruine banaan.’ Tussen haar duim en wijsvinger hing een bruin gevlekt stuk fruit dat er behoorlijk onsmakelijk uitzag. ‘Die zit er nog in sinds ons tripje naar Parijs.’

‘Getver!’ riep Lola.

‘Hoi Floor!’ Jip zwaaide met haar slappe banaan in de lucht.

Floor had rode blosjes op haar wangen van het harde fietsen. ‘Ik dacht dat ik te laat was.’

‘Valt reuze mee,’ zei Lola. ‘Wij zijn de eersten.’

‘Hoe was het in Parijs? Is het een leuke stad om te wonen, Falderie?’ Floor slingerde haar been over het hek, sprong op het kunstgras en ging met haar billen op de rand van de slagplank zitten. Met haar rug leunde ze tegen het net. ‘Is het echt duizend procent zeker dat je gaat verhuizen?’

‘Ik denk het eigenlijk wel,’ zei ik met een zucht die dieper was

dan ik wilde. ‘Mijn moeder is intussen een zoektocht naar een middelbare school gestart, dus zodra de uitslag van de Cito-toets er is, gaan we nog een keer naar Parijs om kennis te maken op mijn nieuwe school.’

10 ‘Wanneer is die uitslag eigenlijk bekend?’ Jip zat op een school waar ze een andere eindtoets hadden.

‘Deze week al.’ Lola deed net alsof ze op haar nagels beet. ‘Donderdag of vrijdag.’

‘Voor jou is het toch helemaal niet zo spannend?’ vroeg Jip.

‘Nou, ik hoop dat ik op dezelfde middelbare school als Bo word toegelaten,’ antwoordde Lola.

‘Maar die kans is niet zo groot, toch?’ zei Jip. ‘Bo wil naar het Maxwell Gymnasium. Daar worden alleen de allerbesten toegelaten.’

Lola reageerde een beetje kribbig. ‘We hebben allebei hetzelfde schooladvies, hoor.’

‘Maar Bo is bijzonder slim. Scholen staan in de rij voor zo’n slim kind.’ En daarmee was het voor Jip heel normaal dat Bo kon kiezen waar ze heen ging en dat het voor andere kinderen een loterij was.

‘Wat heb jij als top 3 opgegeven, Lola?’ vroeg Floor.

Lola noemde de namen op van scholen die ik niet op mijn lijstje had staan – maar dat was logisch, want ik had een ander advies. Met heel hard werken kon ik naar de havo, had mijn juf gezegd. En daardoor vielen er voor mij een aantal scholen af. Niet dat het nu nog uitmaakte. Ik ging toch niet naar een school hier in de buurt.

‘En jij, Fal, moet je in Parijs ook nog naar open dagen?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Daar heb ik niets over gehoord van mijn moeder. Als ik het goed begrijp, hoef ik straks alleen *bonjour* te zeggen tegen de directrice en haar een stevige hand te geven.’

‘Nou ja, kennismaken op je nieuwe school is minder erg dan vijf appartementen bekijken. Toch, Fal?’ Jip had zich als beste

vriendin duidelijk voorgenomen om net als mijn moeder alleen maar positief te zijn over alles wat met mijn nieuwe leven te maken heeft. ‘En die hockeyclub was best groot en had drie velden. Dat was ook een meevaller.’

Ik mompelde iets onverstaanbaars.

‘Waarom mocht jij eigenlijk mee naar Parijs, Jip?’ vroeg Floor.

11

‘Omdat ik Falderies beste vriendin ben.’ Jip stak lachend twee duimen omhoog.

‘Eigenlijk omdat mijn vader op het laatste moment niet meeging,’ zei ik. ‘Vaders die te hard werken, daar heb je helemaal niets aan. Ze zijn er nooit als je ze nodig hebt.’

‘Dat vindt mijn moeder ook en daarom heb ik alleen een vader op papier,’ zei Floor.

Verbaasd keken we haar alle drie aan.

‘Mijn moeder wil geen man met wie ze de hele tijd rekening moet houden. Ze wil liever alles zelf regelen, en ik vind dat ze dat heel goed doet. Plus: het voordeel van één ouder is dat er ook maar één zeurt dat je je kamer moet opruimen. Alleen een moeder is hartstikke chill.’ Floor begon te lachen. ‘Behalve natuurlijk die keer dat ze in haar legging met tijgerprint en gebloemde kaplaarzen langs de lijn stond.’

‘Een chille moeder?’ Jip zuchtte diep. ‘Die wil ik ook wel. Wat denk je dat ik vond toen ik zondagavond thuiskwam?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Sigarettenpeukjes in de bloempot naast de voordeur.’ Jips ogen vlamden.

Dat kon maar één ding betekenen: Herrie, de ex-vriend van Jips moeder Nelli, was weer langsgesproken.

‘Nee!’ Lola sloeg een hand voor haar mond. ‘Is het weer aan met Getverderrie?’

Dat is de bijnaam die Lola hem heeft gegeven.

Jip knikte. ‘Een soort van aan.’

Ik wist precies wat Jip bedoelde. Zo’n verkering heb ik ook met

Tibbe. Dan moet je nog uitvogelen hoe het precies werkt.

12 Door deze opmerking van Jip wist ik dat ze de komende periode weer veel meer tijd bij haar vader dan bij haar moeder zou doorbrengen. Jips ouders zijn namelijk gescheiden. Gelukkig hoeft ze niet te slepen met allerlei tassen, want Kees woont op de bovenverdieping van hetzelfde huis. De trap in het huis is gesloopt en Kees heeft een nieuwe trap buitenom gemaakt.

‘Dus Nelli en ik hadden het niet gezellig en ik ben bij mijn vader gaan logeren,’ ging Jip verder.

‘Ziet Nelli dan niet dat die man een gluiperd is, met zijn vieze kapsel?’ Lola vindt dat ze altijd gelijk heeft en dit keer waren Floor en ik het met haar eens.

‘Mijn vader, de overbuurman en alle andere mannen zijn eigenlijk leuker,’ zei Jip. ‘Ik begrijp er ook niets van.’

Floor tikte op haar voorhoofd. ‘Ouders zijn toch een beetje koekoek. Ik schaam me ook af en toe rot voor mijn moeder met haar vreemde ideeën.’

Door die opmerking had ik het gevoel dat ik niet de enige was met ouders die stomme plannen bedachten.